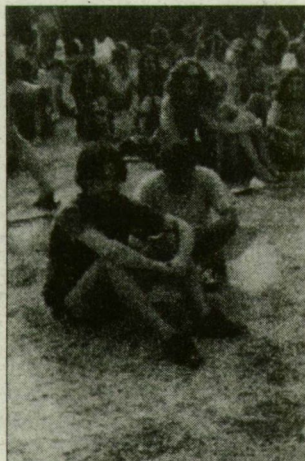
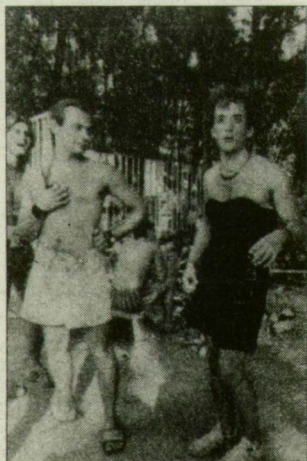

Az EFOTT sör-, bor- és más szagú bugyrai

Felsőiskolások hétvégéje Sziksóstón

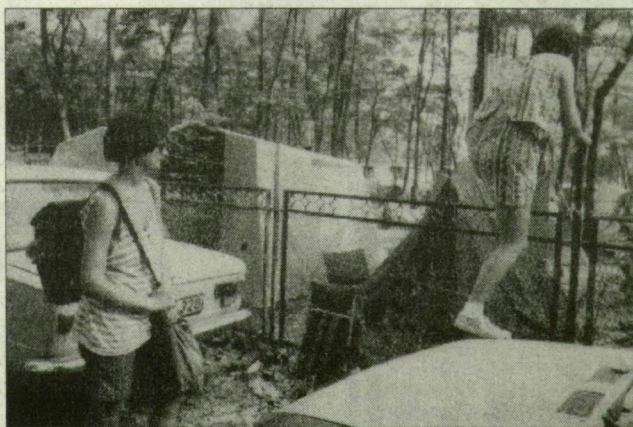
Szombat délután van, a tűző napon csak kóválygunk a kemping területén. Vonakodva from le a strand szót, hiszen a medence oldalán egy frás a fürdést nemhogy nem javasolja, egyenesen tiltja. A délelőtti tévéműsorban az illetékes tisztiorvos mellékesen megjegyezte, hogy nem a leg-szerencsésebb időpontot választották ki a szervezők. A hagyományos, augusztus végi dátumtól eltekintve; egy strandot általában azért építenek, hogy ott az emberek fürödni tudjanak – nyáron, és nem télen. Így a fiatalok általában tusolnak, kimennek a tóra lubickolni vagy belevetnek magukat a gyermekpancsolóba, hogy enyhítsenek a hőségen.

A bejáratnál kis füzetet nyomtak a kezünkbe, címe: Info-hegyek.

Hasznos kis olvasmány

mindenkinek, mielőtt „alászállna a 17. EFOTT sör-, bor- és egyéb szagú bugyraiba”. Válogatunk a gazdag kínálatból, s először a sportrendezvények közül a sör-virslis versenyt látogatjuk meg. Az asztal körül óriási a tumultus, ám alig tíz-egynéhány versenyző nevezett, a többiek lelkes szurkolók. Párosok mérik össze erejüket, két korszor és két pár virsli a menü. Aki gyorsabban eszik-iszik, az győz. A résztvevők között található pocakos, túlkoros „profi”, és vékonydongájú főiskolások.

Ez a kettőség jellemzi egyébként az EFOTT-ot is, hiszen a körülbelül nyolcezer

FOTÓ: RÉVÉSZ RÓBERT

tömegnek – az egyik rendező szerint – mindössze 50-60 százaléka felsőiskolás, a többiek középiskolások, visszajáró öregdiákok, vagy koncertekre járó rockrajongók. El is szomorodnék, ha ez a – már elnézést a kifejezésért – nem éppen bizalomgerjesztő tömegből kerülne ki a holnap orvos, ügyvéd, tanáreberei, a jövő értelmisége.

A délutánra meghirdetett szépségversenyt elnapolták, a jelentkezők hiánya miatt, pedig még

egy srác is női ruhába bújt.

A parádés a zenei programban szombat este először az August Förster Reservation nevezetű rockbanda lép a nagyszínpadra, majd utánuk Bródy János áll ki egy szál gitárral a tömeg elé. Nem látszik túlzottan jókedvűnek, műsora során megjegyzi, kötelességének érzi a most következő dal előtt felhívni a figyelmet a környezet meg-

óvására, majd Szörényi Levente ajánlja a „Ne vágj ki minden fát” című nótát. A gitáros szolista nagy sikerű műsora után a meglehetősen agresszív, punk and roll muzsikát játszó Tankcsapda lép színpadra. Beindul a közönség is, száll a por és nyelik a piszkot.

A színpad mögött áll, rádióadóvevőt a fülére szorítva Marosi László, a Meló-Diák Kft. ügyvezető igazgatója, a rendezvény egyik főszervezője. Megerősíti a délután hallott kőszá hirt: a kapunál egy egyenruhás rendőrnek ellopták az URH-adóvevőjét. Azután hozzáteszi, hogy a bejárat előtti eseményen kívül

nem történt semmiféle rendbontás

a két nap alatt a táborban. Időközben az Anyám, Te Rubintos Rózsa nevezetű miskolci zenekar lép színre, mi

pedig elindulunk az egyik blueskocsmá felé, ahol a Takács Tamás Dirty Blues Band játszik.

Odafele vigyázunk a sötétben, hogy a földön fekvők közül senkinek se tapossuk le egyik végtagját sem, ugyanakkor igyekszünk elkerülni az összeütközést a részegen imbolygó alakokkal. Átgázolunk még egy irdatlan szemétkupacon – lassan már fel se tűnik –, majd megérkezünk a blueskocsmához. A zenekar épp akkor kezd az „UFO-t látott a Yeti, szerencséje van neki” című nótába. A katonai sátorban egy csupasz villanykörte képviseli a fénytechnikát, a keverő a földön hever, dob-felszerelés mindössze egy pergőből és három viharvert cintányérból áll,

a hangulat azonban óriási.

Takács Tamás – dobos és énekes – a nótá végén egy kis sört kér, a közönségből készségesen odanyújtja valaki az üveget, kortyint, majd folytatódik a zene. Ilyen egyszerűen megy, a sztárokat itt nem választja el kordon a rajongóiktól.

Hazaindulunk, a kapunál megtudjuk, hogy a rendőr adóvevője még nem került elő. A kerítésen kívül összefutunk még egy kutyás őrel, aki büszkén mondja, itt a „palánkbérlettel” csak próbálkozni lehet. Nem áruolom el neki, hogy délután több sikeres próbát láttunk, sőt, egyet még le is fényképeztünk.

TAKÁCS VIKTOR

Egy zenekritika margójára

Teszem ezt azért is, mert a fent említett produkciókban szereplő művészekkel szemben igen méltánytalannak tartom a róluk, s fellépésükről megjelenő téves információkat.

Először is hadd kezdjem azzal, hogy a szerző az operagáláról készült beszámolójából érthetetlen módon kihagyta az egyik, volt szegedi „csillag”, Németh József nevét. A kiváló baritonista nyitotta meg az estét Beethoven Die Ehre Gottes aus der Natur című dalával. A magas színvonalon tolmácsoló, templomi környezetben gyakran felcsendülő mű a közönség hálás tapsaiból ítélve itt is stílusos, emlékezetes nyitódarabnak bizonyult.

Tárgyi tévedést követett el a cikkíró, amikor ezt írta: „... Szonda Éva a Parasztecsület Santuzzájával és a Pavarotti-ösztöndíjas Matkócsik Éva a Gioconda méreg-áriájával szerepelt.”

A valóság ezzel szemben az, hogy Szonda Éva Massenet Wertherjéből Charlotte áriáját énekelte mély átéléssel, és nem ő, hanem a Pavarotti-verseny döntőjébe jutott Matkócsik Éva adta elő Santuzza áriáját. Ami a Gioconda Méreg-áriáját illeti, valóban elhangzott az est folyamán, de nem Matkócsik Éva előadásában. Misura Zsuzsa műsorában szerepelt elsőként ez az ária, aki örömlünkre előrelátóan két számmal jött Szegedre, második műsorszámként énekelte Erzsébet Csarnok-áriáját, s a közönség így is alig akarta elengedni.

A teljesség kedvéért el kell mesélni még azt is, hogy a különös vonású fekete Carmen, Gail Gilmore a programban jelzett Verdi- és Gershwin-

A Délmagyarország 1992. augusztus 18-i számában jelent meg Dohány Edit kritikája: „Operagála, csillagokkal”, s ugyancsak e számban a szerzőre utaló D. E. signummal ellátott „Micaelák” című írás.

Mindkét cikkben több tárgyi tévedést fedeztem fel, s mivel az operagálán és a Carmen előadásain is jelen voltak, szeretnék néhány helyreigazítással és kiegészítéssel hozzájárulni a zeneszerető olvasók pontosabb tájékoztatásához.

Árián kívül a tomboló tetszésnyilvánítás hatására odaült a zongorához, s előadott még két néger spirituálét is.

Nemigen lehet elfogadni a cikkíró következő megállapítását sem: „Líraiság és báj volt a sajátja a Vámosy Éva és Johanna Hartmann által énekelt áriáknak, bár az alsó hangtartományokba eső dallamrészletek a magasakhoz képest nem kaptak jelentőséget a hangok megformálásakor...”

Eleve a két teljesítményt egymás mellett említeni méltánytalanság, tudniillik produkciójukat illetően nincs, és nem is lehet összehasonlítási alap. Johanna Hartmann bájos Rosinája valóban adós maradt a szólam mélységeivel. Vámosy Éva Debussy A tékozló fiú című kantatájából énekelte az elhagyott-anya fájdalommal teli, előadásában nagy drámai erővel tisztán csendült fel a rendkívül igényes szólam.

D. E. „Micaelák” című írásához a következőket szeret-

ném hozzáfűzni: félreérthető, amit a hangosításról és Vámosy Éváról írt, idézem: „... az átütő hangerőt egyáltalán nem tőle kell számonkérni, ezzel az adománnyal pénteken csak az rendelkezett, aki az előírt színpadi mozgás közben a jól működő mikrofonhoz került. Vértelen, elsősorban alulintónált volt a Habanera, és így tovább...”

Köztudott, hogy a szóló-énekesek mikroportot kaptak. A mikroport személyre szóló, olyannyira, hogy az énekes elrejtve a testén hordja, s a hangosítás nem a színpadi mozgásától, s ezért nem is a színpadi mikrofontól függ, hanem a mikroportot erősítő hangtechnikustól. Arról már nem is beszéllek, hogy az idézett szövegek környezetben egyértelműen úgy tűnik, hogy Carmen Habaneráját Micaelának ajándékozta a cikk írója, s ez esetben a szerepet éneklő Vámosy Éva éneklését minősíti alulintónálnak.

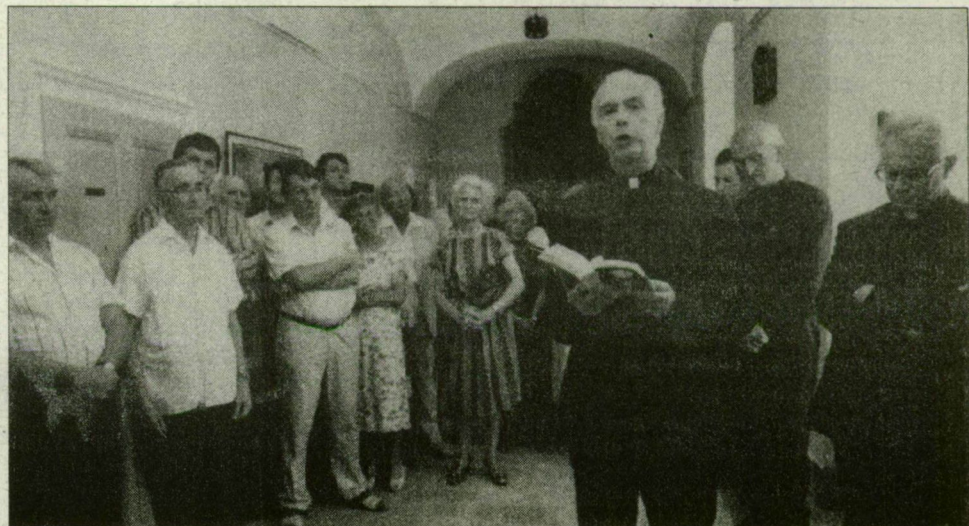
Akik péntek este láthatták s hallhatták Micaeláként a Tokody Ilona mellett helytálló szegedi énekesnőt, azok a szerep hiteles. Élményt adó megformálójaként ismerhették meg Vámosy Évát, aki a kemény megmérettetés és az elkerülhetetlen összehasonlítás ellenére is képes volt tehetsége legjavát adni.

Végezetül szeretném hangsúlyozni, hogy írásom célja nem egy hibajegyzék szemlélyeskedő összegyűjtése volt, sokkal inkább a műfaj szeretete és a művészek iránti tisztelet inspirált.

GYÉMÁNT CSILLA

Ünnepi kiállítás a piarista gimnáziumban

„A belülről látók fényessége”

FOTÓ: RÉVÉSZ RÓBERT

Lukács László, Jelenits István és Gyulay Endre a kiállítás megnyitóján

Nagy érdeklődés mellett nyílt meg tegnap délelőtt a Dugonics András Piarista Gimnázium épületében az a kiállítás, amelyet a szegedi piarista közösség a Rend magyarországi megtelepedésének 350-ik évfordulójára emlékezve negyvennégy szegedi és hódmezővásárhelyi képzőművész alkotásaiból állított össze. Az eseményt ünnepi szentmise előzte meg a Felsővárosi Templomban s a tárlat első megtekintése is ennek szellemében kezdődött a gimnázium közönségtől zsúfolt első emeleti folyosóján.

A megnyitón Gyulay Endre szeged-csanádi megyéspüspök és Jelenits István, a Piarista Rend magyarországi tartományfőnöke jelenlétében Lukács László, a rend tagja, a Vigília című katolikus folyó-

irat főszerkesztője mondott beszédet, és szavai révén a hallgatók ismét megismerkedhettek a piarista filológusi szellem elmélyültségével és világosságával.

Lukács László a kiállítás alapeszméjéül Dsida Jenő lírájából választott gondolatot; a Templomablak című versből, a belülről látók fényességét, amely egyszerre táplálkozik és ered a már kész, teremtet világból, úgy, hogy nem emészti fel azt. A belülről látás, ez az egyedüli képesség, amely a művészetet egy transzcendentális, áttűnő világ megalkotásához és megragadásához segíti, ez az ami a szakrális művészet alapvonása is egyben. Lukács Lászlónak a kiállításához útmutatóul adott művészetszemléleti vázlatára jellemző, hogy az expozé a

filológusi racionalitást sem tekintette ünneprontónak, felhívván a figyelmet arra, hogy a vallási tartalom önmagában nem tartható művészi értékmérőnek, vagyis a transzcendentális jelleg nélkül a szakrális téma éppoly kevésbé érik művészetté, mint bármilyen más. Ez azonban, Lukács László szerint csak egy zsákutca a szellem számtalan újonnan megnyílt útja mellett, amelyeket a keresztény világlátás tárt a belülről látók elé.

S hogy ezek közül a kiállítás alkotói melyiket járják, s velük a szemlélők melyikre térhet rá, azt ki-ki döntse el. A kiállítás megér egy hosszú sétát a gimnázium kolostori csendjében.

PANEK SÁNDOR